

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟ-
ΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Ο
Κάρολος Σεθρὺ, ἕνας
ζηνητεμένος Γάλλος
καὶ ἡ σύζυγός του

Ζελιμά, μιὰ νέα γυναίκα μὲ ἐξωτική ὡμορφιά, ἐπιστρέφουν ἔπειτα ἀπὸ πολλὰ χρόνια ἀπουσίας στὴ Γαλλία, μὲ τὸ μοναδικὸ σκοπὸ νὰ μάθουν τί ἀπέγινε κάποια κυρία τῆς ἀριστοκρατίας καὶ τὸ παιδί της, τὴν ὁποία μυστηριώδεις ἐχθροὶ εἶχαν συμφέρον νὰ ἐξαφανίσουν, γιὰ νὰ σφετερισθοῦν τὴ μεγάλη της περιουσία. Τὸ μόνο πού ὁ Σεθρὺ ξέρει σχετικῶς μὲ τὴν τύχη τῆς γυναίκας αὐτῆς εἶνε ὅτι οἱ συγγενεῖς της τὴν εἶχαν σχεδὸν φυλακίσει πρὸ ἐτῶν σὲ κάποιο μισοερειπωμένον πύργο κοντὰ στὸ Βλαινκούρ, ὅπου καὶ πηγαίνει τώρα γιὰ νὰ συγκεντρώσῃ πληροφορίες. Στὸ ἴδιο ὁμως λεωφορεῖο μ' αὐτὸν καὶ μὲ τὴ σύζυγό του, ταξιδεῦει κάποιος ὑποπτος τύπος, ἕνας Βλαιρῶ, ὁ ὁποῖος ἀναλαμβάνει ἐπὶ πληρωμῇ διάφορες ἐγκληματικὰς καὶ σκοτεινὰς ὑποθέσεις κι' ὁ ὁποῖος κατορθώνει νὰ πιάσῃ κουβέντα μὲ τὸ Σεθρὺ καὶ νὰ μάθῃ τὸ σκοπὸ τοῦ ταξιδιοῦ του, προσφέρεται δὲ νὰ τὸν ἐξυπηρετήσῃ καὶ νὰ τὸν βοήθησῃ στὶς ἀναζητήσεις του. Ὁ Σεθρὺ δέχεται εὐχαρίστως, χωρὶς νὰ υποψιάζεται καθόλου τὰ καταχθόνια σχέδια τοῦ Βλαιρῶ, ὁ ὁποῖος τοῦ παρουσιάζεται μὲ τὸ ψευδώνυμο Ἰούλιος Κορνιέρ. Ἐτσι οἱ ταξιδιώτες φθάνουν στὸ Βλαινκούρ. Ἐκεῖ, ὁ Βλαιρῶ κατορθώνει νὰ παρασύρῃ τὸν Σεθρὺ σὲ ἐνέδρα τὴ νύχτα καὶ τὸν πνίγει στὸ ποτάμι. Ἡ Ζελιμά, πού εἶνε ἔγκυος, μόλις τὸν βλέπει νεκρὸ ταραζεῖται τόσο, ὥστε κάνει προωρὸ τοκετὸ, φέρνει στὸν κόσμον ἕνα κοριτσάκι καὶ πεθαίνει στὴ γέννα. Δεκάτῃ χρόνια περνοῦν κ' ἡ κόρη τῆς Ζελιμάς, ἡ Ἰωάννα, ζῆ κοντὰ σ' ἕναν ἀγαθὸ ἀπόστρατο ἀξιωματικὸ, τὸν λοχαγὸ Βαγιάν, ὁ ὁποῖος τὴν ἔχει υἱοθετήσῃ. Εἶνε δὲ ἐρωτευμένη μ' ἕνα νεαρὸ χωρικό, τὸν Ἰάκωβο, ὁ ὁποῖος φεύγει ἐκεῖνες τὶς ἡμέρες γιὰ νὰ ὑπηρετήσῃ στρατιωτικῶς. Ἐκεῖ κοντὰ, στὰ δάση τοῦ Μαρέλ, ζῆ ἕνας μυστηριώδης ἀγριάνθρωπος, νέος κι' ὠραίος, ὁ Λυκογιάννης, τοῦ ὁποῖου τὸ μυστήριον ἀπασχολεῖ ὅλη τὴν περιφέρειαν. Μιά μερὰ σὲ μιὰ συγκέντρωσι στὸν πύργον τῆς θαρῶνης ντὲ Σιμέζ γίνεται συζήτησις σχετικῶς καὶ μερικὲς νέες ἀποφασίζονται, ἀπὸ περιέργεια, νὰ πάνε νὰ θροῦν τὸ Λυκογιάννη. Στὸ Βουνὸ ὁμως, ἡ κόρη τῆς θαρῶνης Ἐριέττα, κινδυνεύει νὰ πέσῃ σὲ μιὰ ἄβυσσον, μὰ ὁ Λυκογιάννης τὴν σώζει τὴν τελευταία στιγμῆ. Ἀπὸ τότε ἕνα τρυφερὸ αἶσθημα γεννιέται στὶς καρδιὰς τῶν δύο νέων.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Ἡ Ἐριέττα ἀνοίξε τότε ἕνα βιβλίον πού εἶχε πάρει μαζί της καὶ ἔκανε πῶς διάβαζε, χωρὶς ὥστόσο νὰ γυρίσῃ τίς σελίδες του.

Ὅλες ἡ σκέψεις της πήγαιναν στὸ Λυκογιάννη.

«Ἄν ἦταν ἐκεῖ! Ἄν ἦταν ἐκεῖ!» σκεφτόταν

Ἡ καρδιά της χτυποῦσε δυνατὰ.

Ἦθελε νὰ κυττάξῃ πρὸς τὸ δέντρο, ἀλλὰ δίσταζε...

Ἐπὶ τέλους φάνηκε ὅτι πῆρε μι' ἀπόφασι, γιὰτί ἔξαφνα ἀνασήκωσε τὸ κεφάλι της καὶ κύτταξε.

Ὁ Λυκογιάννης βρισκόταν ἀπάνω στὸ δέντρο καὶ τὸ βλέμμα τῆς νέας διασταυρώθηκε μὲ τὸ δικό του καὶ ἀπὸ τὴν συνάντησι αὐτῆ τῶν βλεμμάτων βγήκε μιὰ ἀστραπή.

— Λυκογιάννη, εἶπε ἡ Ἐριέττα μὲ τὴν πιὸ γλυκεῖα φωνή της, εἶνε περιττὸν νὰ κρύβεσαι... Σὲ εἶδα... Κατέβα λοιπὸν καὶ ἔλα κοντὰ μου...

Καὶ μὲ τὸ χέρι της καὶ μὲ τὸ βλέμμα της, τὸν προσκαλοῦσε.

Ὁ Λυκογιάννης, βλέποντας ὅτι ἀνακαλύφθηκε, κατάλαβε ὅτι δὲν ἔπρεπε πειὰ νὰ μείνῃ στὸ δέντρο. Γλύστρησε λοιπὸν κατὰ μῆκος τοῦ κορμοῦ καὶ βρέθηκε ὄρθιος μπροστὰ στὴν Ἐριέττα.

Ἡ νέα προχώρησε πρὸς τὸν Λυκογιάννη χαμογελῶντας καὶ ἀπλώνοντάς του τὰ χέρια.

Ὁ δυστυχισμένος ἀγριὸς ἔνοιωσε τὴ στιγμῆ ἐκεῖνη τὸν ἑαυτὸ του νὰ παρασύρεται σὲ κόσμους ἀγνώστους πού μόνο σ' ὄνειρό του τοὺς εἶχε δῆ ὡς τότε. Λησμόνησε ὅτι αὐ-

τὸς ἦταν ἀγριὸς κι' ἀπολίτιστος, ἐνῶ ἡ Ἐριέττα ἦταν μιὰ νέα πολὺ ἀνώτερη ἀπ' αὐτὸν στὸ πνεῦμα, στὴ μὀρφωσι, στὴν κοινωνικὴ θέσι... Δὲν εἶδε τὴν ἀπόστασι πού τὸν χώριζε ἀπ' αὐτὴν, τὰ ξέχασε ὅλα...

Ἐνα μόνο πρᾶγμα εἶδε, ὅτι ἡ νέα προχωροῦσε πρὸς αὐτὸν μὲ ἀνοιχτὰ τὰ χέρια της.

Προχώρησε λοιπὸν κι' αὐτὸς καὶ μὲ μάτια πού ἔλαμπαν, μὲ χεῖλη πού χαμογελοῦσαν, τὴν ἄρπαξε στὴν ἀγκάλιά του καὶ τὴν φίλησε μὲ πάθος καὶ στὰ δύο μάγουλα.

Μέσα στὴν ἔκπληξι της, ἡ Ἐριέττα οὔτε σκέφτηκε κἄν νὰ τὸν ἀπωθήσῃ καὶ, τὸ πιὸ παράδοξο, οὔτε ἔδειξε τρόμο, οὔτε φάνηκε νὰ προσεβλήθῃ. Ἐβγαλε μόνο μι' ἀδύνατη κραυγῆ, κραυγῆ πού τὴν προκάλεσε τὸ ξάφνιασμα της ἢ κάποιο ἄλλο αἶσθημα ἴσως.

Τὴν ἴδια στιγμῆ, ἕνας νέος μὲ στολὴ ἱππασίας, πού κρατοῦσε μαστίγιον στὸ χέρι, παρουσιάστηκε ἀπὸ κάποιο σὺνδεντρο καὶ ὤρμησε πρὸς τὸν Λυκογιάννη, κατάχλωμος ἀπὸ τὴ λύσσα του.

Ὁ Ραοῦλ ντὲ Σιμέζ —γιατί αὐτὸς ἦταν ὁ νέος— δὲν εἶχε δῆ παρὰ μόνο τὸ τέλος τῆς σκηνῆς, εἶχε δῆ δηλαδὴ τὸν Λυκογιάννη νὰ κατεβαίνει ἀπὸ τὸ δέντρο καὶ ν' ἀγκαλιάζῃ τὴν ἀδελφή του.

Χωρὶς νὰ ζητήσῃ καμμιά ἐξήγησι, ὕψωσε τὸ μαστίγιό του καὶ τὸ κατέβασε μὲ δύναμι πάνω στὸ πρόσωπο τοῦ ἀγρίου. Τοῦ κατέφερε ἀμέσως κατόπιν καὶ δεῦτερο χτύπημα στὸ πρόσωπο κι' ἔπειτα ἀλλεπάλληλα χτυπήματα στοὺς ὤμους καὶ στὶς πλάτες.

Ὁ Λυκογιάννης, πού εἶχε ἀπομακρυνθῆ λίγο ἀπὸ τὴν Ἐριέττα, ὑπέφερε τὰ χτυπήματα, ἔχοντας προσηλωμένο τὸ βλέμμα του στὴ νέα, ἡ ὁποία ἔμενε ἀκίνητη κι' ἀμίλητη σὰν ἀπολιθωμένη.

Ἐξαφνα ὁμως ὁ Λυκογιάννης ἀνασκίρτησε. Τὸ πρόσωπό του ἔγινε κατάχλωμο, τὰ μάτια του ἔλαμπαν ἀγρία καὶ, ὀρμώντας ἐναντίον τοῦ Ραοῦλ, τὸν ἄρπαξε ἀπὸ τὸ λαιμό.

Μέσα σὲ μιὰ στιγμῆ τὸν ἔρριξε κάτω καὶ πάτησε τὸ γόνατό του πάνω στὸ στήθος του.

Ὅλ' αὐτὰ ἔγιναν τόσο γρήγορα, ὥστε ἡ Ἐριέττα δὲν πρόφτασε νὰ ριχτῆ μεταξὺ τους. Ὅταν ὁμως πέρασε ἡ πρώτη της ἔκπληξις καὶ εἶδε τὸν ἀδελφὸ της νὰ κινδυνεύῃ, ἔβγαλε μιὰ κραυγῆ τρόμου καὶ ὤρμησε νὰ τὸν βοηθήσῃ.

Καὶ ἦταν καιρὸς, γιὰτί ὁ Ραοῦλ σχεδὸν δὲν ἀνάπνεε πειὰ.

— Λυκογιάννη! φώναξε ἡ νέα ἰκετευτικὰ. Εἶνε ὁ ἀδελφός μου!

Ὁ ἀγριὸς παράτησε τότε τὸ λαιμὸ τοῦ Ραοῦλ καὶ, ἀφοῦ σηκώθηκε, τραβήχτηκε ἀργὰ ὡς τὴν ἄκρη τῆς σκιάδος.

Ἐν τῷ μεταξὺ, ὁ θόρυβος τῆς πάλης κ' ἡ κραυγῆ τῆς νέας εἶχαν τραβήξῃ τὴν προσοχὴ τοῦ κηπουροῦ καὶ τῶν ἄλλων ὑπηρετῶν.

Ἡ ὄργη τοῦ Λυκογιάννη ἔπεσε σιγὰ - σιγὰ, δάκρυα κύλησαν ἀπὸ τὰ μάτια του κι' ἕνας στεναγμὸς ξέφυγε ἀπὸ τὸ στήθος του. Ἐπειτα, ρίχνοντας ἕνα γλυκύτατο καὶ μελαγχολικὸ βλέμμα στὴν Ἐριέττα, ἔτρεξε πρὸς τὸν ἐξώστη καὶ πήδησε ἔξω ἀπ' τὸ πάρκο.

Ὅταν οἱ ὑπηρετὲς ἔφτασαν στὴ σκιάδα, εἶχε γίνει ἄφαντος.

Γ'

ΤΟ ΟΛΕΘΡΙΟ ΤΑΞΙΔΙ

Ἡ σκηνὴ πού περιγράψαμε πάρα πάνω ἔγινε δυὸ μῆνες πρὶν ὁ Ἰάκωβος Γκραντὲν φύγῃ ἀπὸ τὸ Μαρέλ γιὰ νὰ καταταχθῇ στὸ στρατό.

Καταλαβαίνει λοιπὸν τώρα ὁ ἀναγνώστης, γιὰτί τὴν ἡμέρα ἐκεῖνη, ὁ Λυκογιάννης, καθὼς στεκόταν ἀπάνω σ' ἕ-

ναν βράχο, κύτταζε απειλητικά τόν Ραούλ ντέ Σιμέζ, ο οποίος πέρασε ξφίππος με κάποιον φίλο του Παρισινό.

Η μαστιγώσεις του Ραούλ είχαν κάνει τόν Λυκογιάννη πιο προσεχτικό και, μολοντί έξακολουθούσε να περιφέρεται έξω από τή μάντρα του πάρκου, ώστόσο δέν τολμούσε τώρα να μπή μέσα σ' αυτό.

Βέβαια, δέν έβλεπε πειά τήν Έριέττα τόσο συχνά όσο θά επιθυμούσε, τήν έβλεπε όμως από μακρυά, και καμμιά φορά από κοντά, καταφεύγοντας γι' αυτό στα πιο περιέργα τεχνάσματα. Και κρυβόταν τόσο καλά ώστε η νέα τρεις φορές μόνο κατώρθωσε να τόν ανακαλύψη. "Ήξερε όμως η Έριέττα ότι ο Λυκογιάννης περιφερόταν τώρα συχνότερα στα δάση του Μπωκούρ παρά στα δάση του Μαρέλ.

Με τήν ιστορία του Λυκογιάννη, όμως, ξεχάσαμε τόν Ίάκωβο Βαγιάν και τήν θετή κόρη του Ίωάννα, τή μνηστή του Ίακώβου Γκραντέν.

Τώρα συνεχίζουμε τήν διήγησί μας:

Η μέρες διαδεχόντουσαν ή μια τήν άλλη μονότονες και γαλήνιες στο σπίτι του αποστράτου λοχαγού των δραγόνων. Η Ίωάννα είχε λυπηθή πολύ για τήν αναχώρησι του μνηστήρος της, αλλά, καθώς ήξερε ότι ο Ίάκωβος τήν άγαπούσε κι' ότι ο θετός πατέρας της έσκόπευε να τούς παντρέψη μόλις εκείνος θά ξαναγύριζε, είχε κάνει θάρρος για να υποφέρει τήν άπουσία του και να περιμένη τήν επιστροφή του.

Έξ άλλου, ο Ίάκωβος τής έγραφε συχνά και ή μνηστή του διάβαζε τρεις-τέσσερις φορές καθεμιά από τις έπιστολές του.

Χάρι στις συστάσεις του γέρου λοχαγού, ο νεαρός στρατιώτης έγινε εύνοικά δεκτός από τούς άνωτέρους του και μέσα σ' έξη μήνες προβιβάστηκε σε λοχία, με τήν έλπίδα μάλιστα καινούργιου προβιβασιμού.

Ο νουνός του ήταν κατενθουσιασμένος κι' έλεγε συχνά στήν Ίωάννα:

— Στοιχηματίζω ότι θά γυρίση ύπολοχαγός.

— Ίσως και με τόν σταυρό τής Λεγεώνας τής Τιμής, έπρόσθεσε γελώντας ή νέα.

— Πολύ βιάζεσαι, μικρούλα μου. Τόν σταυρό τής Λεγεώνας τής Τιμής δέν τόν παίρνουν τόσο εύκολα! Τόν κερδίζουν, όπως τόν κέρδισα εγώ στα πεδία των χών!

— Έξ άλλου, άπαντούσε ή Ίωάννα με σοβαρό τόνο, τί μάς χρειάζεται ο σταυρός. Μήπως δέν συμφωνήσαμε πως μόλις γυρίση θά παντρευτούμε και ότι κατόπιν θά γίνη άγρονόμος; Νά γίνη άξιωματικός, πατέρα μου, όχι, δέν θά μου άρεσε αυτό, γιατί ίσως τότε να μη με καταδεχότανε πειά.

— Όσο γι' αυτό, κόρη μου, να μείνης ήσυχη... Ο Ίάκωβος σε λατρεύει κι' έχει, μα τήν αλήθεια, δίκη, γιατί που άλλου θά βρή γυναίκα που να συγκρίνεται, έστω και στο παραμικρό, μαζί σου;... Καθόμαστε όμως και λέμε άνοησίες... Ο Ίάκωβος θά ξαναγυρίση χωρικός και καλό παλληκάρι όπως έφυγε κι' εγώ θά σας στεφανώσω άμέσως... Θ' αγοράσουμε και μια άγροικία και θά γίνης, κόρη μου, οικοδέσποινα εκεί μέσα.

Στις μακρές αυτές συνομιλίες του πατέρα και τής θετής του κόρης άναφερόταν συχνά και τó όνομα τής Αικατερίνης, τής πεθαμένης συζύγου του Ίακώβου Βαγιάν. Με τόν καιρό, ή λύπη του γέρου λοχαγού κατευναζόταν σιγά-σιγά και σ' αυτό συνέτεινε πολύ ή Ίωάννα, που ήταν τώρα γι' αυτόν ή μόνη του παρηγοριά.

Κάθε Κυριακή ή Ίωάννα μάζευε τα ωραιότερα λουλούδια από τó περιβάλλον τους κι' έφτιαχνε δυο στέφανα. Έπειτα, παίρνοντας από τó μπράτσο τόν θετό της πατέρα, πή-

γαινε μαζί του στο νεκροταφείο και άντικαθιστούσε στον τάφο τής θετής της μητέρας τα στέφανα τής περασμένης Κυριακής, των οποίων τα λουλούδια ήσαν πειά ξερά και μαραμμένα.

Ποτέ ή νέα δέν παρέλειψε να κάνει τó εύλαβικό αυτό προσκύνημα στον τάφο εκείνης που στάθηκε γι' αυτήν ή πιο φιλόστοργη μητέρα και για τόν Ίάκωβο Βαγιάν, ή πιο τρυφερή, ή πιο άφωσιωμένη σύντροφος τής ζωής του.

Ο γερο λοχαγός είχε έκλεγή και πάλι δήμαρχος του Μαρέλ και μολοντί θέλησε να μη δεχθή, ο διοικητής τής Λωρραίνης, ο οποίος τόν έκτιμούσε έξαιρετικά, τόν έβίασε ν' αναλάβη τήν άρχή. "Άλλωστε διατηρούσε άκμαιότητες τις δυνάμεις του για να έκτελή τα καθήκοντά του και ή άγάπη του προς τούς συνδημότας του καθιστούσε τó φορτίο τής διοικήσεως έλαφρότερο για τήν ήλικία του.

Έξαφνα, ένα άνησυχτικό και θλιβερό γεγονός άναστάτωσε τις άνατολικές έπαρχίες τής Γαλλίας.

Ο πόλεμος είχε έκραγή και τó κανόνι βροντούσε στα γαλλογερμανικά σύνορα. Στήν άρχή οι κάτοικοι των παραμεθωρίων έπαρχιών κυριεύτηκαν από άπερίγραπτο τρόμο, μα, σιγά-σιγά, ο φόβος κατευνάστηκε, γιατί όλοι έλεγον:

— Έχουμε όπλα νέας έφευρέσεως και κανόνια μεγάλης όλκης. Έκτός αυτού, έχουμε τούς γενναίότερους στρατηγούς και άξιωματικούς, για να οδηγήσουν στή νίκη τα παιδια τής Γαλλίας, τόν ήρωϊκότερο στρατό τού κόσμου.

Όλοι θυμόντουσαν τούς θριάμβους του Μεγάλου Ναπολέοντος — τó Μαρέγκο, τó Αούστερλιτς, τήν Ίένα — και περίμεναν και τώρα, που ή Γαλλία είχε άυτοκράτορα τόν άνηψιό του μεγάλο κατακτητού, παρόμοιους θριάμβους.

Άγνοούσαν όμως τή διαφθορά τής άυτοκρατορικής κυβερνήσεως. Η Ίωάννα ήταν πολύ άνησυχη: ήξερε ότι ο Ίάκωβός της θά πολεμούσε και θά διέτρεχε τούς μεγαλύτερους κινδύνους. Ήταν στοασιανής και έπρεπε να έκτελέση τó καθήκον του, να υπερασπίση τήν πατρίδα του.

Η Ίωάννα όμως ήταν γενναία και κράτησε τούς φόβους της και τις άνησυχίες της για τόν εαυτό της.

Ο Λυκογιάννης πάτησε τó γόνατό του πάνω στο στήθος του.

Και μια μέρα μαθεύτηκε ότι πολύνεκρη μάχη είχε γίνει στο Βίσμπουργκ, ότι οι Γάλλοι νικήθηκαν κι' ότι οι Γερμανοί εισέβαλαν στή Γαλλία. Τότε ο φόβος ξαναγύρισε στις καρδιές όλων. Και ή πανωλεθρίες των Γάλλων άρχισαν άλλεπάλληλες. Όλη ή βορειοδυτική Γαλλία είχε κατακλυσθή από τις πρωσικές στρατιές. Σε κάθε στιγμή, οι κάτοικοι τής Λωρραίνης περίμεναν να δούν τούς Γερμανούς να εισβάλουν και στήν ωραία έπαρχία τους. Σε κάθε πόλι, σε κάθε χωριό, έτοιμαζόντουσαν ν' άντισταθούν κατά τής εισβολής. Κάθε πολίτης είχε τó όπλο του έτοιμο.

Συνεστήθησαν τότε τα περίφημα τάγματα των Έλευθέρων Σκοπευτών, τα όποια πολέμησαν ήρωϊκά και μεταξύ των ταγμάτων αυτών ξεχώριζε τó τάγμα των Έλευθέρων Σκοπευτών των Βοσγίων, που είχε τήν έδρα του στο Έσπινάλ.

Ένα πρωτό, ο Ίάκωβος Βαγιάν έλαβε μια έπιστολή που τόν προσκαλούσε να παρευρεθή στήν έκτακτη γενική συνέλευσι του τάγματος αυτού, του όποιου ήταν ένας από τούς έπιτίμους προέδρους. Άφου διάβασε τήν έπιστολή έιπε στήν Ίωάννα:

— Αύριο θά πάω στο Έσπινάλ.

— Τί θά κάνης; τόν ρώτησε άνησυχη ή νέα.

— Νά, διάβασε!

Ο Λυκογιάννης πάτησε τó γόνατό του πάνω στο στήθος του.

Ἡ Ἰωάννα, ἀφοῦ διάβασε τὴν ἐπιστολὴν, τὸν ρώτησε πάλι:

— Εἶνε ἀπαραίτητη ἡ παρουσία σου στὴ συνέλευσι αὐτή;

— Ὁχι.

— Τότε γιατί θὰ κάνης αὐτὸ τὸ ταξίδι σὲ μιὰ χώρα ἀναστατωμένη;

— Γιατί τὸ ταξίδι αὐτὸ θὰ ἔχη διπλὸ σκοπὸ. Ἐν πρώτοις θὰ παρευρεθῶ στὴ συνέλευσι τῶν Ἐλευθέρων Σκοπευτῶν, οἱ ὅποιοι βέβαια θὰ εὐχαριστηθοῦν πολὺ, κι' ἐπειτα θὰ δῶ τὸν διοικητὴ, πού πρέπει νὰ τὸν συμβουλευθῶ γιὰ μερικές ὑποθέσεις σχετικές μετὴν κοινότητά μας. Ἐνα μῆνα τώρα σκόπευα νὰ πάω στὸ Ἑσπινάλ ἐπίτηδες γι' αὐτό.

— Ἀφοῦ εἶν' ἔτσι, πατέρα μου, δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ τίποτε.

— Ἐστῶ. Ἄλλ' ἀπὸ τὸν τρόπο σου βλέπω ὅτι σὲ δυσαρρεστῆ τὸ ταξίδι αὐτό.

— Γιατί νὰ μὲ δυσαρρεστῆ;

— Ἐλα, μὴ θέλεις νὰ μοῦ τὸ κρύψης... Γιὰ ποιὸ λόγο ἔγινες ξαφνικά τόσο μελαγχολική;

— Δὲν ξέρω... Αἰσθάνομαι κάτι πού οὔτε κι' ἐγὼ ἡ ἴδια δὲν μπορῶ νὰ τὸ προσδιορίσω... Μοῦ φαίνεται σὰν νὰ μᾶς ἀπειλῆ κάποια τρομερὴ δυστυχία...

— Παιδί πού εἶσαι! ἔκανε ὁ Ἰάκωβος Βαγιάν, χαϊδεύοντάς την. Δὲν ὑπάρχει κανένας λόγος νὰ μελαγχολῆς...

— Ἐχεις δίκη, καλέ μου πατέρα. Ἀλλὰ ὑπάρχουν σήμερα τόσες ἀφορμὲς θλίψεως. Ὅλα τὰ παιδιά τῆς Γαλλίας πολεμοῦν καὶ σκοτώνονται...

Ὁ γερο λοχαγὸς δὲν εἶπε τίποτε, ἀλλὰ ἔσκυψε τὸ κεφάλι του λυπημένος.

Ἡ Ἰωάννα πάλι ἀναστέναξε καὶ σκούπισε κρυφὰ ἕνα δάκρυ. Ἡ δυστυχισμένη συλλογιζόταν τὸν μνηστῆρα της.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ λοχαγὸς Βαγιάν, ἀφοῦ φίλησε τρυφερὰ τὴν θετὴν του κόρη καὶ τῆς ὑποσχέθηκε ὅτι θὰ ξαναγύριζε σὲ λίγες μέρες, ἔφυγε γιὰ τὸ Ἑσπινάλ.

Ἡ Γερτρούδη, ἡ γυναίκα πού τοὺς ἔκανε τίς δουλειῆς τοῦ σπιτιοῦ, πῆγε σὲ λίγο στὴν συνηθισμένη της ὥρα. Ἐπειδὴ ἡ Ἰωάννα τὴν βοήθησε, ὅπως πάντα, σὲ ὅλες τίς δουλειῆς, θέλησε νὰ τὴν ἐπιπλήξῃ.

— Κουράζεσαι πολὺ, δεσποινίς, τῆς εἶπε.

— Μοῦ ἀρέσει ἡ ἐργασία, ἀπάντησε ἡ νέα. Μὲ τὴ δουλειά, ἄλλωστε, ξεχνῶ πὼς λείπει ὁ πατέρας μου.

Ἐπειτα, παίρνοντας τὸ ἐργόχειρό της, κατέβηκε στὸν κῆπο. Ἡ ζέστη ἦταν ἀνυπόφορη καὶ τὰ βαρειά σύννεφα πού εἶχαν μαζευτῆ στὸν οὐρανὸ προμήνυαν καταιγίδα.

Ἡ Γερτρούδη ἔφευγε συνήθως στὶς ἑπτὰ τὸ βράδυ. Ἀλλὰ, τὴν ἡμέρα ἐκείνη, εἶχαν σημάνει ὄχτῶ καὶ δὲν εἶχε φύγει ἀκόμα.

— Γερτρούδη, τὴν ρώτησε ἡ Ἰωάννα, τελείωσες τὴ δουλειά σου, γιατί δὲν ἔφυγες ἀκόμα;

— Γιὰ νὰ σᾶς κρατήσω συντροφιά, δεσποινίς.

— Σὲ εὐχαριστῶ γιὰ τὴν καλωσύνη σου, ἀλλὰ ξέρω πὼς ὁ καιρὸς σου εἶνε πολὺ τιμὸς.

— Ὡ! γιὰ μιὰ φορὰ, δεσποινίς, δὲν πειράζει. Ἄν θέλετε μάλιστα μπορῶ νὰ πλαγιαίσω ἐδῶ ἀπόψε.

— Μήπως σοῦ πέρασε ἡ ἰδέα ὅτι φοβᾶμαι; ἔκανε χαμογελῶντας ἡ νέα. Δὲν εἶμαι δὲ τόσο δειλή... Στὸ χωριό μας ἄλλωστε δὲν ὑπάρχουν κακοὶ ἄνθρωποι... Ὅσο γιὰ τοὺς βρυκόλακες καὶ τὰ φαντάσματα, δὲν τὰ φοβᾶμαι, γιατί δὲν τὰ πιστεύω... Μὴ ξεχνᾶς ἐξ ἄλλου, ὅτι ἔχω ἐδῶ ἕναν ἀξιόλογο φύλακα, τὴν καλή

μου Πιστή... Ὁχι, Γερτρούδη, δὲν θέλω νὰ περάσης ἐδῶ τὴ νύχτα σου... Ὁ σύζυγός σου καὶ τὰ παιδιά σου θὰ σὲ περιμένουν...

— Ἀφοῦ ἐπιμένετε, δεσποινίς, φεύγω...

— Καληνύχτα, Γερτρούδη.

— Καληνύχτα σας, αὔριο θάρθῶ νωρίς!...

— Στὶς ἑπτὰ, ὅπως πάντοτε.

Ἡ ἀγαθὴ γυναίκα ἔφυγε καὶ ἡ Ἰωάννα, ἀφοῦ ἔκλεισε τίς πόρτες καὶ τὰ παράθυρα, ἔμεινε καμμιὰ ὥρα στὸ σαλόνι τοῦ σπιτιοῦ πού ἦταν στὸ κάτω πάτωμα. Ἐπειτα ἀνέβηκε στὴν κάμαρὴ της πού ἔβλεπε πρὸς τὸν κῆπο. Ἡ σκύλλα της, ἡ Πιστή, τὴν ἀκολουθῆσε.

Ἡ νύχτα ἦταν πολὺ ζεστὴ καὶ γι' αὐτὸ ἡ νέα πλησίασε ἀμέσως πρὸς τὸ παράθυρο πού τὸ ἀνοιξε διάπλατα γιὰ ν' ἀναπνεύσῃ λίγο καθαρὸν ἀέρα.

Ὁ οὐρανὸς ἦταν γεμάτος βαθεῖα σύννεφα κι' ἀπ' ὅλες τίς μεριὲς διασταυρωνόντουσαν ἡ ἀστραπὲς, πού κοκκίνιζαν τὸν ὀρίζοντα.

Ἡ νέα τὰ κύταζε ὄλ' αὐτὰ μελαγχολικὴ καὶ ἔγερνε λίγο πρὸς τὰ πίσω κάθε φορὰ πού μιὰ ἀστραπὴ τὴν ἐθάμπωνε. Συλλογιζόταν τὸν Ἰάκωβο Γκραντέν καὶ ὅλους τοὺς ἄλλους νέους πού ἀντιμετώπιζαν τώρα, στὰ πεδία τῶν μαχῶν, τὸ θάνατο. Ἀπὸ τότε πού εἶχε ἀρχίσει ὁ πόλεμος, ἡ Ἰωάννα δὲν εἶχε λάβει γράμμα ἀπὸ τὸν μνηστῆρα της. Δὲν ἔξερε πού βρισκόταν κι' αὐτὸ μεγάλωνε ἀκόμα περισσότερο τίς ἀνησυχίες της.

Τὸ ρολοῖ τῆς ἐκκλησίας σήμανε σὲ κάποια στιγμή καὶ ἡ νέα μέτρησε τοὺς χτύπους του.

— Δέκα ἡ ὥρα ἀκόμη... ψιθύρισε. Γιατί ἀπόψε νυστάζω τόσο νωρίς;

Πράγματι, ἐδῶ καὶ λίγες στιγμὲς, τὰ μάτια της ἔκλειναν χωρὶς νὰ θέλῃ καὶ μιὰ μεγάλη κούρασις βάραινε ὄλο της τὸ κορμί.

«Θὰ εἶνε ἀπὸ τὴν ζέστη» σκέφτηκε.

Ἀπόλυτη σιωπὴ βασιλεῦσε ὀλόγυρά της πού τὴν τάραζαν μόνο δυὸ-τρὶς γρύλλοι, οἱ ὅποιοι σφύριζαν μέσα στὰ χόρτα. Οὔτε ἡ παραμικρὴ πνοὴ δὲν φυσοῦσε. Ἡ γαλήνη αὐτὴ ἦταν προμήνυμα τῆς καταιγίδος πού θὰ ξεσποῦσε τὴ νύχτα.

Ἡ νέα κατέβασε τὰ παραπέτασματὰ τοῦ παραθύρου, χωρὶς νὰ κλείσῃ τὰ παντζούρια. Γδύθηκε κατόπιν καὶ, ἀφοῦ ἔσβυσε τὸ κερί, πλώθηκε στὰ πόδια τοῦ κρεββατιοῦ της.

Μετὰ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας, ἡ Ἰωάννα κοιμόταν βαθεῖα...

Κρυμμένος πίσω ἀπὸ τὸν φράχτη τοῦ κήπου, ἀκριβῶς ἀπέναντι στὸ παράθυρο, ἕνας νέος εἶχε παρακολουθήσει ὅλες τίς κινήσεις τῆς Ἰωάννας, παραμονεῦε νὰ τὰς τὴν, ὅπως παραμονεῦε ἡ τίγρις τὸ θῦμα της, ὅταν ἐτοιμάζεται νὰ ριχτῆ ἐναντίον του καὶ νὰ τὸ κατασπάρῃ.

Ὅταν τὸ φῶς ἔσβυσε μέσα στὸ δωμάτιο καὶ ἡ σκιά τῆς νέας δὲν φαίνότανε πειὰ, ἕνα χαμόγελο πού προκαλοῦσε τρόμο, φάνηκε στὰ χεῖλη του. Ἐμεινε ὡστόσο μισὴ ὥρα κρυμμένος ἀκόμη στὸ σκοτάδι, περιμένοντας βέβαια ν' ἀποκοιμηθῇ ἐντελῶς ἡ νέα.

Ὁ νέος αὐτὸς ἦταν ὁ Ραοῦλ ντὲ Σιμέζ, ὁ γιὸς τῆς βαρώνης, ὁ ἀδελφὸς τῆς Ἐριέττας...

Τί σκόπευε τάχα νὰ κάνῃ;

Ι Δ'

Η ΕΠΙΒΟΥΛΗ

Πρὸ ἑνὸς ἔτους, ὁ Ραοῦλ

Ὁ Ἰάκωβος Βαγιάν διάβασε τὸ γράμμα

ντέ Σιμέζ, ο οποίος έντούτοις μόνο μία - δυο φορές την είχε δη, συνέλαβε το καταχθόνιο σχέδιο ν' αποπλανήσει την μνηστή του 'Ιακώβου Γκραντέν και νά την κάνει έρωμένη του. Είχε πη από μέσα του: «Θά την πάρω και θά την πάω στο Παρίσι, κι' εκεί θά περάσουμε μία χαρά οι δυο μας, όσο καιρό θέλει».

Η ματαιοδοξία του κολακευόταν πολύ μέ το σχέδιο αυτό. Φανταζόταν έκ των προτέρων την έκπληξι των φίλων του, οι οποίοι χωρίς άλλο θά τον εξήλευαν για την καλή του τύχη, γιατί ασφαλώς καμιά από τις φίλες τους δέν θά μπορούσε νά συγκριθί με την ώραία 'Ιωάννα. Μονάχα αυτός θά είχε το σπάνιο αυτό μαργαριτάρι.

Όστόσο, παρ' όλη την θρασύτητά του, ο Ραούλ ειδε πολλά εμπόδια νά τον δυσκολεύουν στην πραγματοποίησι του σχεδίου του και κατάλαβε ότι ή κατάκτησις της 'Ιωάννας δέν ήταν τόσο εύκολη, όσο είχε φανταστή στην αρχή.

Η νέα δέν έβγαине ποτέ μόνη και την Κυριακή, όταν πήγαινε στην εκκλησία, συνωδευόταν από τον θετό της πατέρα. Από την άλλη μεριά, πάλι, ή άθωότης της και ή φρονιμάδα της δέν βοηθούσαν καθόλου το σχέδιό του.

Έτσι ο Ραούλ περιωριζόταν νά την βλέπη και νά της ρίχνη φλογερά βλέμματα κάθε φορά που την συναντούσε. Πολλές φορές είχε επιδιώξει την εύκαιρία νά κουβεντιάση μαζί της, αλλά δέν τό πέτυχε.

Η 'Ιωάννα τον είχε δη κι' αυτή πολλές φορές στο Μαρέλ. Της είχαν πη πώς ήταν ο γυιός της βαρώνης ντέ Σιμέζ κι' αυτό ήταν τό μόνο που ήξερε γι' αυτόν. "Αλλωστε τί την ένδιέφερε ο άγνωστος αυτός νέος;... Ούτε καν της πέρασε από τό μυαλό ότι ο γυιός της βαρώνης επήγαινε στο Μαρέλ επίτηδες γι' αυτήν.

Έν τω μεταξύ, ο Ραούλ ένιωθε τό πάθος του νά μεγαλώνη ακόμα περισσότερο λόγω των δυσκολιών που συναντούσε στην Ικανοποίησί του. Κατάλαβε ότι ή αποπλάνησις της νέας του ήταν έντελώς αδύνατη. Όστόσο ώρκίστηκε μέσα του ότι ή 'Ιωάννα θά γινόταν όπωσδήποτε δική του. Από τότε δέ έκανε ό,τι μπορούσε για νά πετύχη την δυστυχισμένη νέα σε μία στιγμή που θά βρισκόταν όλομόναχη.

Ήταν λοιπόν καλά πληροφορημένος τή νύχτα που πήγε νά παραμονέψη κοντά στον φράχτη του κήπου του σπιτιού της. "Ήξερε ότι ο γερο λοχαγός έλειπε κι' ότι ή 'Ιωάννα ήταν έντελώς μόνη στο σπίτι. Κι' έτοιμαζόταν νά πραγματοποιήση τώρα τό άνοσιούργημα που τόσο καιρό μελετούσε. Ούτε συλλογιζόταν ο άθλιος πώς αυτό που θά έκανε ήταν έγκλημα και τό αποτέλεσμά του άτιμία.

Επίσης δέν φοβόταν καθόλου τον κίνδυνο που διέτρεχε νά συλληφθί. Η νύχτα ήταν πολύ σκοτεινή και ασφαλώς ή 'Ιωάννα δέν θά τον άναγνώριζε, τή στιγμή μάλιστα που άκριβώς νιά τον σκοπό αυτό είχε φορέσει μία στολή ίπποκόμου, την όποία είχε βρή σε κάποιο ντουλάπι του πύργου. Στο κεφάλι του πάλι είχε βάλει μία περρούκα με μακρὰ μαλλιά.

Όταν έκρινε πώς έφτασε ή κατάλληλη στιγμή, έρριξε γύρω του ένα έξεταστικό βλέμμα και παίρνοντας μία σκάλα που βρισκόταν στον κήπο, πλησίασε άθόρυβα στο σπίτι και την έστησε κάτω άπ' τό παράθυρο της 'Ιωάννας.

Κύτταξε και πάλι γύρω του και τέντωσε τ' αυτιά του, αλλά μη βλέποντας, ούτε άκούγοντας τίποτε τό ύποπτο, δέν έδίστασε πειά κι' άρχισε ν' άνεβαίνη.

Όταν τό κεφάλι του έφτασε κοντά στο παράθυρο, παραμέρισε την κουρτίνα κι' έξακολούθησε ν' άνεβαίνη.

"Έξαφνα όμως ένα γαύγισμα άκούστηκε από μέσα... Η Πιστή είχε ξυπνήσει...

"Αν ήταν κανένα μοντρόσκυλο, ίσως νά φόβιζε τον Ραούλ. Ήτανε όμως ένα μικρό σκυλάκι που δέ θά μπορούσε νά βοηθήση την κυρία του, παρ' όλη του την άφοσίωσι και τά άκονισμένα του δόντια. Όστόσο πλησίασε στο παράθυρο βγάζοντας μανιασμένα γαυγίσματα, για νά ξυπνήση την κυρία του που κοιμόταν βαθεία. Δυστυ-

χώς, εκείνη τή στιγμή άκούστηκαν δυνατές βροντές και έπνιξαν τις κραυγές του άφωσιωμένου ζώου.

Ο Ραούλ έπωφελήθηκε της εύκαιρίας αυτής και, δρασκελίζοντας τό παράθυρο, βρέθηκε μέσα στο δωμάτιο.

Η Πιστή ώρμησε τότε και κρεμάστηκε με τά δόντια άπάνω του... Ο έχθρος αυτός δέν ήταν καθόλου επίφοβος, αλλά ο Ραούλ, για ν' άπαλλαγί άπ' αυτό, άρπαξε από τό λαιμό τό φτωχό σκυλάκι και άρχισε νά τό σφίγγη με όλη του τή δύναμη. Η Πιστή του κάκου άγωνιζόταν για νά ξεφύγη τό πνίξιμο. Ο Ραούλ την κρατούσε καλά και την έσφιγγε όλοένα και πιο πολύ, ως ότου τό δυστυχισμένο ζώο τινάχτηκε σ' ένα τελευταίο σπασμό και έμεινε ασάλευτο.

Είχε ψοφήσει.

Η 'Ιωάννα, ξυπνώντας επί τέλους από τον θόρυβο, άνοιξε τά μάτια της. Στη λάμψη μιας άστραπής ειδη τότε μέσα στο δωμάτιο έναν άνθρωπο με μεγάλο κεφάλι και μακρὰ μαλλιά, που έπεφταν στους ώμους του.

Περίτρομη, έβγαλε μία πνιγμένη κραυγή και, πηδώντας από τό κρεβάτι της, ώρμησε προς την πόρτα φωνάζοντας:

— Κλέφτες!... Βοήθεια!...

Ο Ραούλ ρίχτηκε τότε άπάνω της και την άρπαξε από τή μέση.

Μία τρομερή πάλη έπακολούθησε.

Η 'Ιωάννα, καθώς υπερασπιζόταν τον έαυτό της, ένιωθε τό αίμα της νά παγώνη μέσα στις φλέβες της και την άναπνοή της νά κόβεται...

Θέλησε νά φωνάξη ακόμα, αλλά δέν μπόρεσε κι' έπεσε λιποθυμισμένη στην άγκαλιά του Ραούλ.

Ο άνανδρος αυτός έβγαλε τότε ένα θριαμβευτικό επιφώνημα και άνασηκώνοντας στα χέρια του τή νέα, την ξαναπήγε στο κρεβάτι της.

Αλλά την ίδια στιγμή, ένα μούγκρισμα βαθύ, τρομερό άκούστηκε άπ' έξω.

Τά παραπετάσματα παραμερίστηκαν κ' ένα νέο πρόσωπο πήδηξε μέσα.

Ήταν ο Λυκογιάννης!

Πώς βρέθηκε εκεί ο ήρωας μας, στην κρίσιμη εκείνη στιγμή, για νά σώση τή μνηστή του 'Ιακώβου Γκραντέν;

Ο Λυκογιάννης, μέσα στο άγριο ένστικτό του, είχε μαντέψει τά σχέδια του Ραούλ ντέ Σιμέζ κι' επαγρυπνούσε κρυφά κοντά στην 'Ιωάννα. Τό βράδυ εκείνο είχε δη τον Ραούλ νά βγαίνη από τον πύργο μεταμφιεσμένος και, θέλοντας νά μάθη που πήγαινε, τον παρακολούθησε. Έτσι, ένω εκείνος ήταν κρυμμένος πίσω από τον φράχτη, είχε κι' αυτός κρυφί πίσω από ένα δέντρο.

Ο Λυκογιάννης, βλέποντας τώρα στο φως των άστραπών την 'Ιωάννα ξαπλωμένη άκίνητη στο κρεβάτι της, νόμισε πώς είχε πεθάνει και ρίχτηκε έναντίον του Ραούλ, ο οποίος, κατάχλωμος και τρέμοντας, όπως όλοι οι άνανδροι μπροστά στον πραγματικό κίνδυνο, είχε τραθηχτή στο βάθος του δωματίου.

Ο άθλιος ούτε και είχε τό θάρρος ν' άντισταθί κατά του τρομερού άντιπάλου του, ο οποίος με μία γροθιά μόνο τον έρριξε κάτω...

Κατάλαβε τότε πώς ήταν χαμένος... Ο Λυκογιάννης δέν είχε ξεχάσει τό μαστίγωμα και θά τον σκότωνε βέβαια...

Πράγματι ο Λυκογιάννης σκόπευε νά τον πατήση σαν φαρμακερό φειδι κάτω άπ' τά πόδια του, όταν ξεαφνα ή εικόνα της 'Εριέττας πέρασε μπρός άπ' τά μάτια του...

Ο άνθρωπος που βρισκόταν κάτω άπ' τά πόδια του, ο άνθρωπος που ήθελε νά σκοτώση, ήταν ο άδελφός εκείνης την όποία λάτρευε. Και την ξανάβλεπε τώρα με την φαντασία του και την άκουγε νά του λέη, όπως και την άλλη φορά: «Χάρι, Λυκογιάννη!... Είνε ο άδελφός μου!»

Τότε ο θυμός του μαλάκωσε και αντί νά χτυπήση τον άθλιο εκείνον, τραθήχτηκε ένα βήμα πίσω και σταύρωσε τά χέρια του πάνω στο στήθος του.

(Ακολουθεί)

«ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ : 'Οδός Γερμανού Παλαιών Πατρών 5 β'
(Τηλέφωνον: 26-135)

*Ίδρυτής : ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

Διευθυντής : ΝΙΚ. ΚΑΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

*Όροι συνδρομών «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» :

*Έσωτερικού δι' έν έτος Δραχ. 200

*Έξωτερικού Δολλάρια 6

> έξάμηνος > 100

*Αμερικής > 7

και δι' όλην τήν 'Αφρικην και Βελγικόν Κογκό έτησία συνδρομή σελλί-
νια 30. Αί επιστολαί και τά χρηματικά έμβάσματα δέον ν' άπευθύνονται
πρός τον διευθυντήν του «Μπουκέτου» κ. ΝΙΚ. ΚΑΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΝ,

*'Οδός Γερμανού Παλαιών Πατρών 5 β'.

Τιμή έκάστου φύλλου Δραχ. 4.

*Έν 'Αμερικη, διά τήν έγγραφην συνδρομητών και διά τήν κατά φυλ-
λον πώλησιν, ή 'Εταιρία New York News Agency General P. O.
Box 497, New York City, εκπροσωπούμενη παρά του κ. Κ. Καλφο-
πούλου.